

פניני עין חמד

יוצא לאור ע"י בית הכנסת שכולת ע"ן חמד - אגודת ציון

לרפואת כל חולי ע"י ובכללם ציון בן צ'חלה ולרפואת והצלחת יוסף ליאור בן דליה אפרת וב"ב

פְּרֶשֶׁת פְּקוּדֵי - וְהֵייתֶם נְקִיִּים מֵה' וּמִיִּשְׂרָאֵל

"וְהֵייתֶם נְקִיִּים מֵה' וּמִיִּשְׂרָאֵל" (שמות לב,כב)

ובפרט, שטענתם של אותם ליצנים הייתה גם משוללת הגיון, שהלא כאשר נאמר למשה שהובאה תרומה בכמות מספיקה לבנין המשכן, הכריז ואמר לעם, שיחדלו מהבאת התרומה.

ואם היה משה רוצה ליטול, חלילה, מן התרומה לעצמו, היה מניח לעם להוסיף ולהביא את תרומתם?

ונראה, שלמרות חוסר ההיגיון שהיה בטענתם של אותם אנשים, מכל מקום הואיל והיה יסוד מסוים לטענתם, היה על משה להסיר מעצמו כל חשד, ואפילו הקל ביותר. כך למדו חז"ל מהכתוב (במדבר לב,כב): "וְהֵייתֶם נְקִיִּים מֵה' וּמִיִּשְׂרָאֵל". שאדם צריך לצאת ידי הבריות, כדרך שצריך לצאת ידי המקום. (שקלים פ"ג).

למדנו מכאן, עד כמה צריך האדם להשגיח על מעשיו, שלא יעלה מהם שום חשד, ואפילו קל שבקלים.

עוד למדנו, שאם כבר עלה חשד כזה, אין לזלזל בו, אלא חייב אדם לנקות את עצמו בעיני בני אדם, להסביר את מעשיו, ולהוכיח את צדקתו. אכן, אל הליצנים, אשר מלעיגים ביראי ה' בלא שום בסיס, אין להתייחס כלל, וכפי שעשה משה רבנו בהתעלמו מקורח ועדתו.

מובא במדרש רבה: "משנגמרה מלאכת המשכן, אמר להם משה: 'בואו אליי ואני עושה לפניכם חשבון, כך וכך יצא על המשכן וכו'".

ולמה עשה עימהם חשבון? לפי ששמע משה ליצני הדור מדברים מאחריו, והיו אומרים: 'חמי קדל דבריה דעמרם' (דהיינו בא וראה צווארו של בן עמרם כמה הוא שמן).

וחברו עונה לו: 'אדם, ששלט על מלאכת המשכן, אין אתה מבקש שיהא עשיר?!'. כששמע משה כך, אמר להם משה: 'חייכם נגמר המשכן, אתן לכם חשבון'.

הדברים תמוהים. הרי אותם אנשים, שדיברו כך על משה רבנו, היו מן הפחותים שבעם, וכפי שכינו אותם חז"ל "ליצני הדור", וייתכן שאף הם לא חשבו כך באמת, אלא אמרו זאת כדברי ליצנות, אשר נועדו לגנות את משה ולעורר מחלוקת.

אם כן, מדוע ראה משה לנכון לפרט בפני אותם אנשים את כל חשבון מלאכת המשכן ולהוכיח להם, שלא נטל מאומה לעצמו?

הלא שום תועלת לא תצמח מכך, שהרי אם יסתתמו טענותיהם אלו, הם ימצאו טענות חדשות בגנות משה, וכבר אמר שלמה המלך (משלי כו,ד): "אל תען כְּסִיל כְּאֹלֶתוֹ?"

העלון מוקדש להצלחת

יצחק אריאל בן טובה
יניב בן גילה
שמואל אימן בן אסתר זרי
מאיר ישראל בן רחל ברכה-
ליאור יהושע סומך וב"ב
יהודה אריה בן רחל ברכה
עינת בת רחל ברכה
רחל ברכה בת פדילה דליה
נעם יצחק בן רחל ברכה

זיווג הגון וכשר במהרה

אורן בן אסתר
סיון בת אסתר
חגית בת גילה
נתנאל בן ג'ינה

זרע קודש בר קיימא

גלית בת מסודי
אילנה בת רוחמה
סיון בת אסתר

רפואה שלמה

הגה"צ אליעזר בורלנד בן עטיא שליט"א
מאיר ישראל בן רחל ברכה
ימנה ניזרי בת סטה-
מרדכי ניזרי בן פרחה-
מאיה בת עדי
אסתר בת סוליקה
יהודה בן סעידה
נעם יצחק בן רחל ברכה
אקבאל בת נושפארין
רחל בת זוהרה
מוריה בת רחל ברכה
יהודה אריה בן רחל ברכה
ציון בן צ'חלה

01/03/2014 כט אדר א תשע"ד

פרשת פקודי- שקלים

הפטרה: (ס) "ויכרות יהושע"- מלכים ב, יא (א) "בן שבע"- מלכים ב, יב

ר"ה	יציאה	כניסה	י"ם
18:53	18:14	16:58	
18:51	18:15	17:15	ת"א
18:50	18:14	17:06	ח'פפה
18:52	18:16	17:17	ב"ש

בברכת שבת שלום
הרב אליהו חיים פנחסי
רב ק"ק "עין חמד"- מבשרת ציון

העלון מוקדש לרפואת
יצחק בן פנינה הי"ו
ולע"נ ראובן עמנואל חיים בן סימה שירין

רפואה שלמה
לאיידה חיה בת אסתר
ולילד אלחנן רפאל בן איריס

זש"ק, פרנסה טובה
ובריאות איתנה
לאליהו ניזרי בן ימנה וגלית בת מסודי

שואל ומשיב בהלכה - מזוזה

כאשר אדם עובר דירה, האם הדייר החדש צריך לשלם על המזוזות שהמוכר משאיר בדירה, הואיל ויש סכנה להסיר את המזוזות מן הפתחים?

שאלה:

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחסי, מפקח ענף הכשרות- רבנות מבשרת:

תשובה:

הדייר החדש צריך מדין ועשיית הישר והטוב לשלם למוכר את מחיר המזוזות. אולם, כאשר הדייר הנכנס אינו מעוניין לשלם לו עבור המזוזות, ואם אכן הן עלו כסף רב, מותר למוכר ליטול את המזוזות בזמן שיוצא. אולם, המוכר את ביתו סתם, ולא התנה בחוזה שום תנאי מיוחד בקשר למזוזות שהשאיר, אין הקונה צריך לשלם לו את מחיר המזוזות. והחכם עיניו בראשו, שבבואו למכור דירתו, יתנה בפירוש, שמוכר את הדירה חוץ מן המזוזות, או שיכלול דמי המזוזות במחיר הדירה. אך יש להדגיש: כל האיסור והסכנה להסיר מזוזה מן הבית, שבו היה אדם מתגורר, אמור דווקא לעניין המזוזה עצמה, אבל מותר להסיר את בית המזוזה (הכיסוי) ואינו צריך להשאירו לדייר הבא.

כְּחָה שֶׁל תְּפִילָּה

להלן סיפור מופלא המלמדנו מהי כוחה של תפילה, ועד כמה חזק עוצמתה, שיכולה לשדד מערכות תבל. הרה"ג ישראל לוגאסי שליט"א מביא בפרו מעשה נפלא, ששלחה לו אשה מהארץ. ולהלן פרטי הסיפור מפי בעלת המעשה: "בביתי יש לי תנור אמריקני משוכלל. לצערי, מישהו טרק את דלת התנור, והמצת האלקטרוני אבד, ולא היה ניתן להדליקו. הבצק שהכנתי כבר היה מוכן לאפיה, אבל התנור לא נדלק! לא היתה לי אפשרות לאפות בתנור אחר, והייתי פשוט תקועה".

"אמרתי לילדים: 'אמא צריכה לאפות חלות, בואו נגיד תהלים, שהתנור יידלק'. הילדים התפללו, אמרנו תהלים, ביקשנו, ולפתע נס של ממש – התנור נדלק!". ביום ראשון בבוקר בא הטכנאי. אמרתי לו, שקרתה תקלה, אבל אני חושבת, שזה לא היה המצת, כי התנור עבד.

הוא פתח את התנור, הוציא את המצת והראה לי, שהוא סדוק לכל ארכו, ושאל: 'מה עבד? התנור לא יכול לדלוק כך'. אמרתי לו: אני אפיתי פה ביום שישי 3 ק"ג חלות!". הוא אומר לי: 'לא יכול להיות, את מגזימה'. "אבל אני לא הגזמתי, אני אפיתי! באותו יום שישי לא ידעתי, שהמצת הלך, הייתה איזושהי בעיה והתפילה של הילדים עזרה. התנור נדלק. אני היום ב"ה כבר אמא וסבתא, והאמינו לי, בכל שלב בחיים רואים את זה יותר, שרק לדבר אחד יש משמעות בחיים – תפילה!"

רְפוּאָה מֵהַשָּׁמַיִם

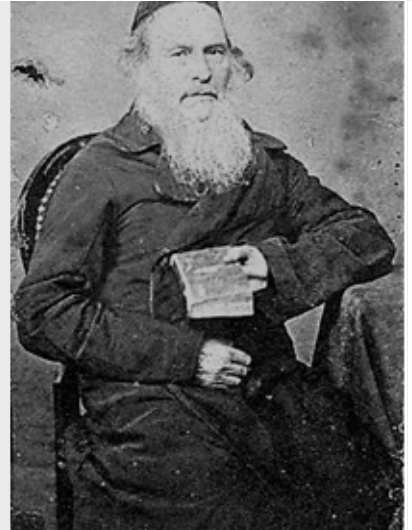
יהודי בעל משפחה, חש בתקופה מסויימת לחצים בלבו. היות ועבודתו הייתה מתישה, ביקש הוא לנפוש. לפיכך דיבר עם אחיו והחליטו לצאת להינפש בחיק הטבע. הם יצאו יחד עם ילדיהם לנחל במרכז הארץ, כאשר במהלך הטיול חש היהודי דגן בהקלה רבה ובהרגשה טובה. והנה לפתע חש בכאב עז ובהביטו למטה הבחינה עינו בנחש צפע, שביצע בו זממו והטיל בו ארסו...

אחיו קלט בשינוי עוויות פניו, ורגע לפני שאיבד ההכרה, אמר לאחיו, שנחש צפע הכישו... כאשר הוא מפטיר בלשונו, שאם יזכה ויינצל וחיוו יינתנו לו לשלל, יעשה קידוש אצל רבי שמעון בר יוחאי - במירון! צוות החילוץ, שהוזעק למקום, העבירו חיש מהרה לבית-הרפואה. כך שכב שבעה ימים במחלקה לטיפול נמרץ כשחיוו על חוט השערה... תפילות ובכיות לרוב, פתחו שערי רחמים. וביום השביעי, הגיעו תוצאות מעודדות, יש שיפור לטובה! ביום העשירי להכשת הנחש, פקח את עיניו לראשונה, נזכר בכל המעשה וביקש אף להשתחרר, מרגיש הוא טוב: ברוך ה' ושת במירון צריך הוא לארגן! הרופא לא מיהר לשחררו והתריע בפניו, שאם הוא משתחרר זה על אחריותו ובהבטחה שיגיע למעקב לראות, שהכול כשורה! היהודי דגן חתם ולביתו יצא.

ביום שישי התקשר הרופא, ביקשו, אם יוכל לסור בו ביום לביתו, הגיעו צילומים של הבדיקות, היהודי, שהיה עסוק בנסיעה, הבטיח להגיע, כאשר החל החשש לכרסם בליבו, מה מראים אותם צילומים?! כאשר הגיע לבית הרופא, שהקדים וסיפר שקיבל הצילומים המתעדים את מצבו החל מהיום הראשון שהגיע הלה לבית-הרפואה ועד ליום שחרורו. הצילומים הראו דבר פלאים, התבררה העובדה, כי בגופו של היהודי התפשטה המחלה הנוראית, ועל פי הטבע נשאר לו לחיות כשלושה שבועות בלבד!!! אולם ארס הנחש היה בתוקפו, והטיל בו כל "זעמו" שרף והשמיד כל פיסה ורגב של המחלה הממארת, וכעת לא נותר וולו זכר לאותה מחלה מסוכנת! הרופא אף הפטיר והוסיף, שתיתכן פרצת דרך למצוא מזור לחולים במחלה הממארת, וכן הוסיף והודה להשגחה העליונה, שהייתה לצידו של היהודי דגן!

מְנוּיִים	הַקְדָּשֶׁת הָעֵלוֹן	לְשִׁאלוֹת בְּהִלְכָה
לקבלת העלון חנם ב- email: מידי שבוע, שלח את כתובתך אל: PnineEH@gmail.com	נתן להקדיש את העלון לעלוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זוג הגון, חזרה בתשובה וכו' נא לפנות לליאור בטל' 0504-115673 כתבת המערכת: עבור ליאור עצמון, רח' הבשם 26 א ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מקוד 90805	לשאלות נא לפנות לרב אליהו חיים פנחסי בטל' 054-7646633

הגאון רבי אברהם שאג זצ"ל - נולד בפריישטאט שבאוסטריה בשנת ה'תקס"א (1801). בגיל שלוש התייתם מאביו, ואמו מסרה אותו לידי רבה של רגינדורף, כדי שיחנכו. הלה הכיר מיד בכשרונותיו המיוחדים. מנעוריו יצא שמו בישראל כצדיק וקדוש. בהיותו בן עשר כבר נתפרסם כעילוי, וידע חלק גדול מהש"ס. טרם הגיעו לגיל מצוות העבירו רבה של רגינדורף לישיבתו של החת"ם סופר בפרשבורג. **עד מהרה נהיה לאחד מבחירי תלמידיו**, ולא ארכו הימים, והוסמך לרבנות. רבו הפליג בשבחו כ"גאון וצדיק" ממדרגה ראשונה, והתחשב מאד בדעתו, כל אימת שהיה מביעה לפניו.

בגיל 18 התחתן. אולם מאחר שחמיו נפטר לפני כן, קיבל הוא את משרתו כאב"ד בעיר פרוסטיץ. לאחר 7 שנים, בטרם מלאו לו 25 שנה עבר לכהן כרב בשטלסדורף שבהונגריה, ופתח שם ישיבה. שמו הלך לפניו ומכל קצווי המדינה נהרו תלמידים שביקשו לחסות בצילו. **היה עומד ומרצה במשך שש שעות רצופות את שיעורו לפני תלמידיו** והפך את העיר למקום מלא תורה. משטלסדורף עבר לכהן בקוברסדורף, אחת מ-7 הקהילות שבחבל בורגנלנד שבהונגריה. שם כיהן ברבנות במשך עשרים וחמש שנה **והשפעתו הייתה פרושה על כל הונגריה**. לא הייתה בעיה ציבורית במדינה, שלא נטל חלק בפתרונה. גם בעת זקנותו כשגופו נחלש הקפיד לומר את שיעורו בעמידה. **אחרי השיעור היה מגיע לאפיסת כוחות ממש, עד שלא יכול היה לעמוד על רגליו ולא לאכול מאומה מרוב עייפות**.

בשנת ה'תרל"ג (1873), בהיותו בן 72 עלה לא". אהבתו לארץ הקודש הייתה בלי שיעור. חלונות חדרו פנו אל מול הר הבית, ולא הסכים להחליף דירה זו בדירה אחרת, חדשה ומרווחת יותר, **כיוון שמחלונות דירתו היה עומד מדי פעם ומביט שעה ארוכה אל הר הבית ומעיניו זולגות דמעות**. נפטר ב-כ"ט אדר ה'תרל"ו (1876). חי כ-75 שנים. ציונו בחלקת הפרושים בבית הקברות בהר הזיתים שבירושלים. ציווה שלא לכתוב על מצבתו שום תואר. גדולי ירושלים ספדו לו. רבה של ירושלים, ר' שמואל סלנט, הורה אז לא לערוך שום מסיבה של שמחה בירושלים עד עבור שלושים יום לפטירתו.

אביו: ר' יהודה ליב צוובנר (קיבל סמיכה מה'מודע ביהודה' בה כתב בראשה 'אריה שאג- מי לא ירא' וכך הוחלף שם המשפחה לשאג). **אשתו:** מרת לאה (בתו של רבי אהרן הלוי שפיץ, אב"ד בעיר פרוסטיץ שבמורביה בהונגריה). **ילדיו:** מרת מרים, ר' יהודה לייב צוובנר, ר' יששכר בער, ר' הינדל ור' אהרון. **מרבתי:** ר' יצחק פרנקל (רבה של רגינדורף). ר' חיים סופר (ה'חתם סופר'). **מתלמידיו:** ר' יוסף חיים זוננפלד. **מחיבוריו:** ישו"ת אהל אברהם ידרשות הרא"ש (רבי אברהם שאג).

פעם אחת ערך ה'חתם סופר', בלוויית בנו, ר' אברהם שמואל בנימין, ביקורת אחרי חצות הלילה, על פני חדרי הבחורים. כשהתקרבו לחדרו של הבחור אברהם שאג, שמעו מרחוק את קול התורה הבוקע ועולה מחדרו. שעה ארוכה עמדו שניהם, הרב ובנו, והקשיבו לקול התורה המרנן. ה'חתם סופר' פנה אל בנו ואמר: **"התבונן נא בני והקשיבה, איך צריכים ללמוד!"** (מורי האומה)

בשנת ה'תש"ב (1941) הופיעה בבית הרב יחזקאל צוובנר זיע"א בירושלים, ישישה מהעיר קלינרדין, אשר בהונגריה בגיל למעלה משמונים, ואמרה לו שברצונה להשתטח על קבר סבו הרב אברהם שאג זצ"ל גאב"ד קויברסדורף, אשר נלב"ע בעיר הקודש ומנוחתו כבוד בהר-הזיתים. וכאשר שאלו אותה, מה ראתה לטרוח ולבוא מחוץ לארץ להשתטח על קבר זה, היא סיפרה:

אימה הייתה משרתת בבית רבי אברהם. באחד הימים אירע, כי בעת עסקו בעיוניו, הביאו לו פיקדון בסכום גדול להפקיד אצלו. כדרכו לקח את שטרות הכסף, הניחם במעטפה מיוחדת, ורשם את שם המפקיד על המעטפה. **אולם מתוך שהיה נחפז לחזור לתלמודו, שכח להניח את המעטפה במגירתו, והניחה בטעות בתוך הספר שבידו**. כשסיים לימודו, הניח הספר בארון ואת דבר הפיקדון שכח.

ויהי בבוא הזמן, בא המפקיד לבקש פיקדונו, התחיל הרב לחפש במגירה, ולתמהונו הגדול לא מצאו. בליבו נכנס חשד אולי לקחה אותו המשרתת שבבית. אולם הצדיק לא רצה לפגוע בכבודה ואף לא ניסה אף לשאול ולברר אצלה. **הוא החליט לשלם מכיסו הפרטי לבעל הפיקדון את כל הסכום הגדול**. מכיוון שסכום כזה לא היה לו בבית, ביקש מבעל הפיקדון שיואיל לבוא בעוד כמה ימים. בינתיים קיבל הלואה ממכיריו, וביום המיועד שילם הרב את סך הפיקדון עד הפרטה האחרונה, ולא גילה דבר לאיש, רק לאשתו הרבנית אמר, שתשים עין מהיום והלאה על המשרתת.

עברו מספר חודשים ובפרוס ערב פסח כשניקה ובדק ספריו לכבוד החג, נפלה מעטפת הפיקדון מהספר! הוא נזכר מהמעשה, ובמקום להתמלא בשמחה, כי הושב כספו שאבד לו, בא לידי צער עמוק, על שהרהר בליבו חשד שווא על בת ישראל כשרה, על אף שלא אמר לה דבר וחצי דבר על כך. הוא קרא אותה, ובבכי רב סיפר לה על כל העניין, פייסה וביקש ממנה מחילה, ולא נתקררה דעתו של אותו צדיק, עד שאמר, כי לאות פיוס הוא מוכן לתת לה מה שתבחר מחפציו שבבית.

ותען המשרתת: "חלילה לי רבינו, אין לי שום תרעומת עליו, ולא נפגעתי ממנו, רק בקשה אחת יש לי, היות שכבר חלפו חמש עשרה שנה מאז נשואי, ועדיין לא נפקדתי, לכן אבקש, כי יברכני שאפקד בזרע של קיימא". ויברכה רבי אברהם, כי עד סוף השנה תיפקד וגם תאריך ימים.

סיימה הישישה הסיפור: אני היא בתה של אותה משרתת שנולדתי מברכתו. אימי ע"ה השתוקקה כל ימיה לעלות לירושלים ולהשתטח על קברו של אותו צדיק. ועתה זיכני ה' ובאתי לארץ הקודש למלאות רצון אימי. (מעובד מתוך הספר לפיד אש, עמ' יב).

להלן סיפור מופלא, שיש בו כדי ללמדנו כי כאשר אנו זוכים ולפגוש צדיק אמיתי ושומעים את דבריו - על אף שאיננו מבינים מדוע אמר כן, כדאי ונכון וראוי לשמוע לדבריו. וזאת מכיוון שאין אנו יודעים ומבינים, מה ביכולתו לראות ומדוע הדבר לטובתנו ולתועלתנו. כך ניתן ללמוד מהסיפור שלפנינו: העיר צ'רניגוב רעשה וגעשה. עם בוקר השכם פשטה השמועה, כי ר' יקותיאל הגביר הושם במאסר, באשמת מעילה בכספי המדינה והעלמת מס. התדהמה הגדולה הייתה מנת-חלקם של כל תושבי העיר, גם הגויים. אבל אצל היהודים נתלווה אליה גם רגש עמק של צער, מכיוון שבקרוב אחיו זכה לכבוד ולהערכה גדולים ביותר.

סוחר גדול ועתיר נכסים היה. את עסקיו המסועפים ניהל עם כל גדולי ושועי הארץ וכל ישותו אמרה כבוד. **אולם מעמדו הרם, כמו ביתו המפואר שהתנוסס ברחוב הרוזנים, לא העבירוהו על דעתו. איש ירא-שמים וחסיד היה, תלמיד-חכם ומהדר במצוות. גם יחסיו עם הבריות נאים היו. מעולם לא התנשא ולא התנפח בארשת של חשיבות. בבית-הכנסת החסידי היה כאחד האדם, חסיד מן המניין. על-כן הוקירו אותו כל ידידיו וכל תושבי העיר.**

זאת הייתה הסיבה לצערם העמוק של תושבי צ'רניגוב למשמע הבשורה על מאסרו. מה גם שבתוך לבם לא האמינו כלל באשמות, שהוטחו בו, והיו משכנעים, כי אך עלילות שווא הן. אבל הימים נקפו, וכל המאמצים הגלויים והסמויים שהושקעו בניסיון לשחרר את הגביר - לא נשאו פרי. גם הערעור, שהגיש על פסק בית-המשפט והדין המחודש בענינו, לא שינו דבר. **גזר הדין ניתן ללא עוררין: ר' יקותיאל יגלה לעשר שנות עבודה בסיביר הרחוקה והקפואה.**

יום לפני מועד שילוחו לסיביר, הגיע לתא מעצרו רבה של צ'רניגוב. הכל ראו בכך אות להערכה, שרחש הרב לר' יקותיאל. אבל למעשה, סיבת בואו הייתה שונה. ר' יקותיאל עצמו הוא שביקש אליו את הרב. הרב נענה מיד לבקשתו. כניסתו של רב העיר לתא-המעצר עוררה את התרגשותו של ר' יקותיאל והוא פרץ כבכי נסער. רק כשנרגע מעט, הצליח לפתוח את פיו והחל לדבר:

"הנני מבקש את סליחתו של הרב, על שהטרחתי לבוא לכאן. לא עשיתי זאת למען צורך אישי כלשהו, **אלא כדי שידעו עד כמה יש לציית לדבריהם של צדיקים בלא כחל ובלא שרק**". ר' יקותיאל בלע את רוקו, נשם עמוקות והחל לספר: "כידוע, נוהג הייתי לנדוד רבות בין ערים וארצות לצורכי עסקיי. את דרכי הייתי עושה בדרך-כלל ברכבת, במחלקה הראשונה, שנועדה לעשירים ולמכובדים".

"יום אחד, לפני כשלוש שנים, בעודי יושב בתאי שברכבת, נכנס אליי אחד הכרטיסנים, שהכירני וגילה לי, כי בקרון הסמוך נוסע הרבי ממחנובקא (הגאון הצדיק רבי יוסף מאיר טברסקי זע"א שהיה האדמו"ר הראשון בעיירה מחנובקה שבאוקראינה בין השנים ה'תר"כ-ה'תרע"ז) שהתמנה לאחר פטירת אביו, הצדיק ר' אברהם יהושע העשיל הראשון בשנת ה'תרמ"ו והיה לחתנו של רבי מנחם נחום מלויעב), ושאל רצוני בכך, יוכל לפתוח את דלת קרונו, כדי שאוכל לראותו".

"לא הייתי מחסידיו, משפחתי נמנית על חסידי רוז'ין, אך הרעיון להציץ בפניו הקדושים קסם לי, כמובן, והלכתי אחרי הכרטיסן. ברגע שנפתחה דלת הקרון והבחנתי בפניו של הרבי, שישב על מושבו ועסק בענייניו-רעדה אחזתני. מראהו הפיק קדושה שהרעידה את לבי. כבר אמרתי לשוב על עקבותיי ולחזור לתאי, אך באותו רגע הרים הצדיק את עיניו, הביט בי וסימן לי להיכנס פנימה. הייתי נרגש מאוד. כל העניין בא לי בלי הכנה מוקדמת וממש רעדתי. אבל הרבי חיך אליי והזמיני לשבת מולו".

"הרבי החל לשאול אותי שאלות הקשורות בי אישית. הוא התעניין בפרוטרוט במצב עסקיי, במצב בני-משפחתי ובאורח חיי. אט-אט נרגעתי מיראתי ונשביתי בהתעניינותו הכנה בי. חלפה שעה ארוכה, הרבי שואל ואני משיב ומספר. במיוחד גילה הרבי עניין רב באנשי השלטון, שאיתם אני בא במגע לצורך עסקיי. הוא ביקש לדעת את שמותיהם ופרטים שונים הקשורים בהם".

"על פניו של הרבי ניכר היה, כי הוא עומד לסיים את השיחה. הוא הזדקק מעט על מושבו, לכסן לרגע קל את מבטו כלפי החלון והנוף שנשקף כעודו, ואחר שב והביט בי. כקול שקט אך פסקני אמר לי לפתע: **"כמי שנכנס בחדריהם של כמה וכמה שרים, ודאי ידוע לך, כי הממשלה בונה עתה מסילות ברזל בסיביר. תוכל מן הסתם להשיג המלצות טובות אצל השר פוטיסוקשניקוב, וכך תוכל לקבל עבודת קבלנות טובה"**.

"הבנתי, שהשיחה באה לקיצה. הרכנתי את ראשי בהכנעה ויצאתי מקרונו של הרבי, תוך שהוא מביט כי בצאתי ומהנהן בראשו כמחזק את דבריו האחרונים. חזרתי לתאי ושחזרתי את החוויה המרתקת, שעברה עליי. אבל כשהגעתי לדבריו האחרונים של הרבי, הם נראו לי תמוהים ביותר. **מדוע עליי לחפש עסקים מפוקפקים בסיביר הרחוקה, בשעה שעסקי כאן פורחים ומשגשגים? שטף הדברים השכיח ממני את הפגישה ברכבת וגם את דברי הרבי. והנה..**", הגביר פרץ שוב בבכי, והמשיך: **"עכשו אני מבין. הרבי ראה בעיני רוחו, כי יהיה עליי להגיע איכשהו לסיביר. אילו שמעתי בקולו, אמנם הייתי כיום בסיביר, אבל כאיש עסקים נכבד. משלא שעיתי לעצתו, באה עליי הצרה הזאת, ואני נוסע לשם כאסיר אומלל, כבול באזיקים"**.

<p>הרב שבתי בן אסתיא אטון זצ"ל מאיר מורד בן שושנה ז"ל גאולה בת טובה ע"ה עמירם בן דבורה ז"ל הרב עוליאל ישועה בן סטה מקנין זצ"ל דרור יהושע בן ארץ מיוחס ז"ל דב בן מזל ז"ל סוליקה בת עישה ע"ה שמעון בן חנה ז"ל יעקב בן סלימה ז"ל</p>	<p>הרב יצחק בן תפאחה כדורי זצ"ל הרב מנחם בן ויקטוריה בצרי זצ"ל אביבה בת אירין ע"ה אברהם בן יונה ז"ל יצחק בן חביבה ז"ל אהרון (אורי) בן רבקה ז"ל חי יזיי בן קלרה ז"ל יוסף בן סעדה ז"ל אסתר בת נעמי ע"ה אברהם בן מלכה ז"ל</p>	<p>לע"נ</p> <p>תנצב"ה</p>	<p>הרב שמואל בן שמחה דרזי זצ"ל הרב יעקב בן מרגלית זצ"ל שמאל בן רבקה ז"ל משה בן רוזה ז"ל אביחי בן אסתר ז"ל נעימה בת גורג'יה ע"ה דוד בר חסיבה ז"ל מעוד בן יקוט ז"ל שמעון בן שמחה ז"ל ר' דב בן בנימין אלטר</p>	<p>הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה זצ"ל הרב מרדכי צמח בן מזל אליהו זצ"ל אסתר בת בלה ע"ה נעמי בת כותון ע"ה מרים בת בלה ע"ה צדיק חכם בן חזלה ז"ל שני בת אסתר ע"ה מסודי בת חביבה ע"ה יונה בן סעדה ז"ל ברכה בת מרדכי ע"ה</p>
---	--	--	---	---